ANNA SÓLYOM

PŘELOŽILA LENKA MALINOVÁ

PES, KTERÝ NÁSLEDOVAL HVĚZDY

Psí láska
nikdy nezabloudí

PES, KTERÝ NÁSLEDOVAL HVĚZDY

ANNA SÓLYOM

PŘELOŽILA LENKA MALINOVÁ

PES, KTERÝ NÁSLEDOVAL HVĚZDY

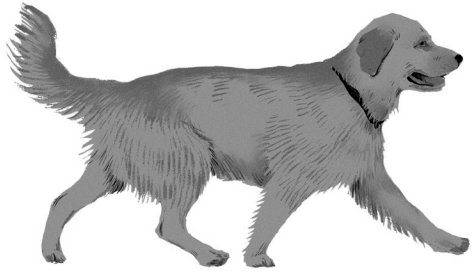

KONTRAST

Copyright © 2024 by Anna Sólyom
Translation rights arranged by Sandra Bruna Agencia Literaria, SL
and Anna Jarota Agency
All rights reserved

Translation © Lenka Malinová, 2026
Cover and illustrations © Adéla Korbelářová, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8676-3

Pro všechny dvounohé i čtyřnohé přátele,
kteří nám pomáhají žít a užívat si života. Díky za to,
že nám připomínáte, že lásku vždycky
potkáváme cestou.

Aztékové věřili, že duše se po smrti vydávají na dlouhou cestu na onen svět. Než přijdou do nebe, musejí projít Mictlanem – devítistupňovým podsvětím. Je to obtížná cesta, a ne každá duše ji přežije. Cestou nás může potkat mnoho strastí, které nám mohou zabránit dosáhnout nesmrtelnosti.

Prvním stupněm protéká veliká řeka, která odděluje zemi mrtvých od těch, kteří doufají ve věčný život. Její proud je natolik široký a silný, že jej žádná duše nedokáže překonat, aniž by se utopila, pokud jí ovšem není nápomocen nějaký pes.

Ta řeka je mimochodem plná psů, kteří v ní plavou a vybírají ty, kteří si zasluhují dostat se na druhou stranu k břehům věčnosti.

A tak, stejně jako si v životě člověk volí psa, který mu má být společníkem, si ve smrti volí zase pes člověka, který si zasluhuje žít navěky. Mnoho mužů a žen si

nezíská důvěru zvířete a nejsou vyvoleni, takže jejich cesta končí na dně řeky, kde musejí zůstat napořád.

Překonat řeku a všech devět stupňů vedoucích na věčnost může trvat až čtyřicet dnů, takže se mnoho lidí snaží zlákat psy milými slovy, ale oni se nenechají ošálit. Poznají, zda je duše čistá, či nikoli. Pokud jsi byl zaživa ke psům laskavý a soucitný, pokud jsi dokonce poskytl domov nějakému zatoulanému, jeden z nich si tě zvolí, aby tě zachránil.

Z tohoto důvodu chovali staří Aztékové naše čtyřnohé přátele v posvátné úctě. Věděli totiž, že jsou to nejlepší společníci v životě i ve smrti.

Tohle je příběh věčného přátelství mezi člověkem a psem. Vypráví také o dlouhé cestě, kterou musejí živí po této zemi vykonat, a tom, jak jeden pes, který se snažil vrátit domů, zachránil cestou mnoho duší a zanechal v nich navždy svou stopu.

1

Jsou souputníci, kteří nám změní život navždy, přátelé s ocasem, jako je zlatý retrívr, který čeká na Ingrid s neklidným leskem v očích.

Když zavírá dveře od sklepa, ucítí po těle, jež už nese sedm křížků, lehké zamrazení. Nelíbí se jí, že tady nechává svého životního souputníka, byť jen na jednu noc.

Už si dělají společnost tři roky a nikdy ho nenechala samotného na neznámém místě. Vlastně ani nikdy necestovali takhle daleko.

Vyjde nahoru po schodech a zamíří k bratrovi do auta.

Ani ona nemá ohňostroje v lásce, ale sváteční atmosféra jí vždycky zvedne náladu. Kdysi dávno, když si připadala osaměle, si o víkendech užívala smích mladých lidí, hudbu a taneční zábavy. Měla za to, že čínský Nový rok přichází vždy přesně včas, když sotva

pohasnou vánoční radosti a světélka. V ponurém lednu se nic nevyrovná tančícímu drakovi.

Nicméně to bylo předtím, než jí do života vstoupil Roshi.

Ingrid se naposledy zadívá k bratrovu domu a s povzdechem zabouchne dveře u spolujezdce. Auto nastartuje.

Čtvrtého července večer je všude spousta lidí a hluku. Dav se proplétá mezi stánky s jídlem a pitím. U hlavního stanu vlaje obří americká vlajka a lidé sedí či postávají na trávníku, nad nímž visí barevná světélka, a čekají na začátek slavnostního programu. Těžko si představit jásavější oslavu než Den nezávislosti.

Za stánky a vlaječkami, které jsou cikcak rozvěšené po parku, zatím vládne tma, než na ní ohňostroj vykreslí své palmy. Oficiální pyrotechnickou show pak vystřídají náhodné výbuchy petard, které jako by děti či mládežníci úmyslně odpalovali kolemjdoucím pod nohy.

Potom, co jedna petarda vybuchne v její těsné blízkosti, vyhledá Ingrid očima Roshiho. S úlevou si hned uvědomí, že tam s ní není. Nechala ho ve sklepě u bratra, u něhož už nebyla na návštěvě celá léta. Klade si otázku, jestli se její zlatý retrívr cítí v neznámém domě dobře.

Bratr jí jemně poklepe na rameno, jako by ji budil ze sna.

„Půjdu pro pití. Mám ti něco donést?“

Ona zavrtí hlavou.

Do dlaně pravé ruky jí vklouzne teplá ručička.

„Líbí se ti tu, teto?“

Stojí u ní Eva, malá vnučka jejího bratra, na hlavě klobouk tak obří, že jí skoro padá do očí. Natahuje se na špičky, aby si jí Ingrid, o níž toho tolik slyšela, ale až doposud ji nikdy nepoznala, všimla.

„No jasně, zlatíčko, je to moc pěkná slavnost!" prohlásí Ingrid a stiskne jí ruku. „Mám špatná záda, a tak tě nemůžu zvednout jako dědeček nebo tatínek, ale třeba narazíme na nějakou židli, abys líp viděla."

„Taťka mi slíbil hotdog. Proč mu to tak trvá? A mamka šla už před chvílí na záchod… Co když se jí něco stalo?"

„Všude jsou velké fronty, sluníčko. Musíme být trpělivé, však oni se vrátí…"

Starat se o Evu nebude o moc těžší než postarat se o Roshiho, mihne se jí hlavou.

„Jsem unavená!" volá děvčátko.

„Co kdybychom si sedly rovnou tady?"

Ingrid pustí Evinu ruku a vytáhne z batohu starou piknikovou deku se zelenými kostkami a rozprostře ji na trávník páchnoucí suchem.

Eva celá šťastná bosky pobíhá po dece, lhostejná k petardám, které vybuchují kolem. Jakmile se ocitne uprostřed, udělá holubičku jako baletka a pokouší se udržet hubené tělíčko v rovnováze.

„Ty nechceš hotdog, teto? Roshimu by určitě moc chutnal… Proč tu vlastně není?"

„Zůstal doma. Museli jsme ho zavřít do sklepa, aby byl v klidu a v bezpečí. Vždyť víš… ohňostroje pro psy nejsou."

V tu chvíli je zaujmou světelné záblesky na nebi.

„Teto, podívej! Vidíš to?"

Přímo nad hlavou jim majestátně vybuchne srdce tvořené rudými hvězdičkami, následuje záplava pískotu a petard.

Dům je cítit prachem a vlhkostí. Můj čenich vnímá mnoho vrstev pachů, staré i nové. Z některých stop už zůstaly jen vzdálené útržky, jiné jsou tak silné, že z nich kýchám, hlavně když v té skříni, kam jsem právě strčil nos, očichávám cosi už dávno zetlelého.

Nemám pochyb, že až na pachy je dům úplně prázdný. Vím to, protože štěkám a kňučím, ale odpovědí mi je jenom ticho.

Když Ingrid odjela a nechala mě tu samotného, dal jsem se do vytí jako vlk, hned jak jsem uslyšel zvuk jejího auta, ale k ničemu mi to nebylo.

Sednu si a podrbu si pravé ucho.

S vytrvalostí loveckého psa prohledám každý kout. Hodnou chvíli si ověřuju, jak fungují dveře vedoucí na schodiště.

Vypadají hodně podobně jako dveře u nás, proto se o ně opřu tlapami a pokusím se do nich zatlačit.

Jenže ony se nepohnou.

Když si něco vezmu do hlavy, jsem tvrdohlavý, takže prozkoumám všechny možné způsoby, jak se dostat ven. Když znovu procházím prostředkem té místnůstky, udeří mě konečně do nosu závan čerstvého vzduchu. Celé tělo se mi napne.

Zvednu čenich a jako radarem pohybuju hlavou sem a tam, jen abych vypátral, odkud ten čerstvý vzduch

proudí. Když se vydám za zdrojem, nohy mě donesou až k otevřenému okénku v úzké spíži. Je to docela vysoko, ale nevidím jiný způsob, jak utéct.

Zavyju do okna, abych si dodal odvahy.

Musím tam vyskočit. Musím se ale od něčeho odrazit, abych se k oknu dostal. Je příliš vysoko.

Zatřesu svou zlatou srstí, ale stejně mě nenapadá žádný způsob, jak překonat výšku, která mě dělí od svobody a od mé milované Ingrid.

Proč mě tu asi zavřela? Neudělal jsem nic špatného, za co bych si zasloužil takový trest… Ingrid mě nikdy na neznámém místě samotného nenechala. Až doteď.

Je to úplně jiné než zůstat doma. Tam jsem aspoň věděl, že se vrátí. Tady ne.

Musím se dostat ven, abych ji našel!

Znovu si prohlížím spíž a obcházím ji dokola, abych našel něco, co by mi pomohlo. Pod oknem je úzký stůl plný sklenic s marmeládou. Je to dost vysoko, ale není jiné cesty.

Obratnost jsem vždycky trénoval moc rád. Všechny ty honičky a skoky, ke kterým mě Ingrid pobízí, aby mě udržela ve formě, konečně přinesly své ovoce!

Když se o stůl opřu předníma nohama, dvě sklenice se převrhnou a hlasitě se rozbijí o zem. Je to jedno, už není cesty zpět.

Odrazím se od volné plochy stolu a na druhý pokus se mi podaří protáhnout se oknem.

Odřu se přitom hřbetem o rám okna. Ublížil jsem si, ale jsem volný!

Pokouším se olíznout si ránu, ale nedosáhnu na ni. Mám ji na hřbetě přímo uprostřed. Velká potíž si

žádá razantní řešení: svalím se na zem a pořádně se vyválím v hlíně.

Je mi trochu líp.

Zvednu se a celý se oklepu, od čenichu po oháňku. Pak zvenku znovu očichám tu hroznou díru, ze které jsem unikl.

Radost mi záhy zkazí špatná zpráva.

Auto, ten hlučný krám, který nás sem před pár dny dovezl, před domem nestojí. Naštěstí dokážu zachytit jeho stopu, trasu, po níž opustilo toto osamělé stavení. Vede do města.

Škoda, že pach nevede na lesní cestu, po které jsme se pár dní procházeli, protože tu znám jako své packy.

Nezbývá, než se vydat za nosem.

Běžím po krajnici pořádný kus cesty. Konečně se ocitám na kraji města, kousek od parku. Zaslechnu tekoucí potok.

Pátrám po Ingridině stopě a snažím se přitom držet kolemjdoucích, protože podle všeho vědí, kdy přejít silnici.

Když svižně projdu vstupní bránou do parku, poprvé se mi podaří zachytit pach své kamarádky. Konečně se mi poštěstilo!

Minu příjemnou rodinku, obě děti si mě chtějí pohladit, ale rodiče je zarazí. Lidé nikdy nevědí, jestli je pes hodný, nebo ne. Chvíli za nimi jdu, sladím vrtění svého ocasu s jejich lehkým krokem.

Rodina míří tam, odkud větřím Ingrid.

Soustředím se, nenechám se rozptýlit okolním davem. Vím, že Ingrid je nablízku, to je to jediné podstatné.

Zatímco se v proudu lidí míhám jako stín, což je na psa se zlatou srstí úctyhodný výkon, ohluší park obří výbuch.

Celý vyděšený se rozběhnu k houští na okraji cesty. Snažím se zjistit, odkud se blíží nebezpečí, jenže nemůžu, protože rány se najednou ozývají odevšad. Utíkám ze všech sil, narazím do několika lidí, což mě vyděsí ještě víc. Nakonec najdu prohlubeň zarostlou vysokou trávou.

Přikrčím se v bezpečí té díry, kam se sotva vejdu, a toužebně si přeju, aby mě polkla zem. Téměř neslyšně zaskučím. Chci jen jedno: najít Ingrid a vrátit se domů.

2

Když je po ohňostroji, potom co spořádali spoustu hotdogů, hranolků, tacos a dalších slavnostních dobrot, naléhá Ingrid, aby se vrátili domů. Malá Eva pobíhá kolem rodičů, jako vždy plná energie, ale její stará teta si připadá nesmírně unavená.

Myslí jen na to, jak nechá za sebou všechnu tu vřavu, vyvede Roshiho ze sklepa a vezme ho na noční procházku. Stýská se jí po něm a představuje si ho, jak je smutný a sám v domě, který vůbec nezná.

Dav pomalu řídne a většina stánků s občerstvením pomalu zavírá. Světla pohasínají. Otevřený zůstává pouze jediný stánek: bar, kde nabízejí alkohol za polovic. Nebýt toho, bylo by už v parku pusto a prázdno.

Všude jsou rozházené odpadky, jako když po hrozivém uragánu zavládne klid. Ingrid v životě nepochopí, proč si lidé nedokážou odnést svůj svinčík do kontejneru.

Možná že už nastává kolektivní probuzení, jak to tvrdí její učitelka jógy, ale ona nečeká, že se ho ještě dočká.

Ví jen to, že popeláři budou mít dnes v noci napilno.

Když se její hubený a plešatý bratr Tim chystá, že si objedná další rundu, Ingrid se ztěžka zvedne z piknikové deky a prohlásí:

„Já jedu domů. Jsem unavená a chci zkontrolovat Roshiho."

„Sestřičko, čtvrtý červenec jsme už společně neslavili pěkně dlouho! Zůstaň ještě chvíli…"

„Chci vidět svého psa a už mě začínají bolet záda. K autu trefím, neboj. Tebe určitě někdo zaveze. Mimochodem, můžeš mi dát klíče od domu?"

„Žádný problém. Pojedu s tebou. Slíbil jsem ti, že se o tebe hezky postarám!"

Poslední Timova slova zaniknou v záchvatu kašle, který ho donutí ohnout se v pase. Tělo se mu zlomí dopředu, ale hbitě se znovu narovná. Jak se zvedá, stírá si z čela kapky potu.

Ingrid ho obejme pravicí kolem ramen.

„Jak ti je? Tohle nezní pěkně…"

Neklidně pátrá v bratrově tváři, ale on se jí pokusí vysmeknout, aby si znovu otřel čelo.

„Jsem v pohodě," řekne Tim stručně. „Jedeme domů." Ještě trochu zakašle.

Lance, jeho syn, si ho ustaraně prohlíží. Leží na boku, košili rozepnutou, a je mu příliš příjemně, než aby se zvedal. Ale nedá mu to:

„Jsi v pořádku, tati?"

Tim nesnáší, když se syn mračí. Ty modré oči by si o něj neměly dělat starosti. Lanceova žena Sophie celé scéně lhostejně přihlíží.

„Všechno v pořádku, synku, nic to není… Pojedete s Evičkou taky domů?“

„My tu ještě chvíli zůstaneme,“ rozhodne Sophie. „Hodilo by se, kdyby se malá ještě trochu vyřádila, poslední dobou ji není možné uspat.“

Ingrid se v tu chvíli rozloučí:

„Užijte si to, my jedeme.“

Cestou ke štěrkové cestě se otočí, aby zamávala Evě. Holčička dál běhá dokola. Její radostná nálada ji hřeje u srdce, ale nemůže zaplašit obraz kašlajícího bratra.

Je si skoro jistá, že před ní něco tají.

„Roshi! Maminka je tady!“ zavolá několikrát Ingrid hned na prahu.

Tim pohodí klíče na komodu za dveřmi a musí zakroutit hlavou.

Co na tom zvířeti pořád má? pomyslí si. *Je to jen pes!*

Chápe, jak osaměle se Ingrid musí cítit od Gerardovy smrti, ale tahle přemrštěná láska ke čtyřnožci mu připadá iracionální.

Jak se zouvá, vytane mu na mysli ten kašel a bodavá bolest, kterou cítí vzadu na plicích. Ještě nesebral odvahu zajít k lékaři. Má strach, že dostane špatné zprávy. Proč musí být stárnutí tak těžké?

Právě míří do kuchyně, když vtom ho Ingrid hlasitě zavolá:

„Time! Roshi tu není! Utekl!“

„Cože?!“ křikne Tim a rozběhne se ke schodům do sklepa.

Jak by ten pes mohl odtamtud utéct? Nemožné.

Když Tim sejde dolů, Ingrid se opírá o dveře. Oči má skelné a doširoka rozevřené, vrásky kolem úst se jí chvějí.

Pes tam není.

Tim se podívá směrem, kterým hledí i jeho sestra, a když si všimne otevřeného okna, musí si protřít zrak. *Jak může pes vyskočit tak vysoko?*

Jenže rozbité sklenice marmelády svědčí o tom, že může.

„Pojďme se podívat ven,“ navrhne jí Tim a stiskne jí ruce v dlaních. „Neboj, najdeme ho. Nemůže být moc daleko!“

Ingrid se mu vyprostí a rozběhne se ke stolu. Botami rozšlapává marmeládu na zemi. Je tak vyděšená, že se jí nedostává dechu, aby se rozplakala.

„Neměla jsem ho tu nechávat samotného…“ A pak ve snaze ulevit si od bolesti v žertu zvolá: „Zatracené lekce agility!“

Rychle vyběhnou do přízemí a obejdou dům, aby si prohlédli okno vedoucí do spíže. Když se k němu Ingrid sehne, všimne si, že na pantech v horní části okna se zachytil chuchvalec zlatých chlupů. Tu barvu dokonale zná. Opatrně chlupy vyndá. Jak je svírá v prstech, cítí, jak se jí pod nohama bortí svět.

3

Když výbuchy ustanou, dál se krčím v prohlubni zarostlé vysokou trávou. Musím se ujistit, že dál nehrozí žádné nebezpečí. Pomalu se přestávám třást, ale jsem tak vyčerpaný, že si položím hlavu na přední tlapy a na chvíli zamhouřím oči.

Nechápu, proč Ingrid jezdila na místo, kde to je samá exploze.

Kolem mě prošlo tolik lidí, že už po Ingrid nedokážu najít jedinou stopu. Ve vzduchu stále visí kouř z ohňostroje, zatímco jemný vánek honí po trávníku obaly od hotdogů a těch nápojů, které lidem tolik chutnají.

Když pomyslím na Ingrid, špička ocasu sebou švihá jako bičík. Jsem ale zmatený a vůbec nevím, kde ji dál hledat. *Byla tu a určitě už mě hledá,* říkám si a víčka se mi přitom klíží, jak jsem vyčerpaný napětím.

O chvíli později mě probouzí hlad i déšť. Prohlubeň, kde se schovávám, se naplňuje vodou. A vypadá

to, jako by byla zničehonic větší, protože musím pořádně zabrat, když se hrabu ven.

Jakmile vylezu ze svého úkrytu, musím zakňučet, protože mě tu nikdo nehledá. Ingrid už se tu neobjeví a déšť smyl všechny předešlé stopy, takže čenich mi už k ničemu neposlouží.

Oklepu se, abych si dodal odvahy, a vydám se dál.

Zanedlouho dojdu k rybníku. Vypadá to, že je v něm čistá voda. Napiju se a potom si protáhnu nohy. Hřbet mě bolí čím dál víc. Je to, jako by ta rána, kterou jsem si způsobil, když jsem proskočil oknem, křičela. Určitě mi tam chybí trocha chlupů, protože cítím, jak mi kapky deště stékají po holé kůži.

Brzy jsem promočený na kost.

Pořádně se oklepu, až v parku vznikne na okamžik malý prchavý obláček.

Otáčím se dokola, dokud si nevšimnu štěrkové cesty, po které jsem sem přišel. Všechny stánky už zavřely a park je liduprázdný. Váhám, zda se vrátit na silnici, anebo dál prohledávat park.

Zavětřím v naději, že zachytím nějaký známý pach, když vtom zahlédnu koutkem oka tři pohybující se stíny. Instinktivně se přikrčím k zemi a pomalu se přitom ohlížím, abych se ujistil, co jsem doopravdy viděl.

Napjatě se zadívám doleva a bystřím všechny smysly: o něco níž se tři čtyřnohé postavy rozestavěly kolem obrovského kontejneru bičovaného přívaly deště.

Ocas se mi chvěje, jako by ladil anténu, na niž přijímám signály nebezpečí. Ano, jsou to psi, ale na dálku jejich pach nedokážu rozeznat. Brání mi v tom déšť. Jsou to přátelé? Pomůžou mi třeba najít Ingrid?

Sleduju je zpovzdálí, prozatím si mě nevšimli. Jeden z nich se bezúspěšně pokusí dostat do kontejneru. Nakonec se jim ho společnými silami podaří převrhnout. Zvuk deště přeruší úder kontejneru o zem.

„Bravo, kluci!“

Pomalu jdu blíž, každý krok si obezřetně vyměřuju.

Nepatřím do jejich smečky, takže se snažím působit co nejrozumněji, přátelsky vrtím ocasem a držím ho přitom nízko nad zemí, že s ním skoro zametám. Všichni jsou tak zaměstnaní vytahováním zbytků z kontejneru na té jejich odpadkové hostině, že si mé přítomnosti zpočátku vůbec nevšimnou.

Když jsem tak blízko, že už cítím vůni toho, co požírají, konečně postřehnou, že tam jsem. Vzduch na chvíli zamrzne.

Posadím se a skloním hlavu, aby pochopili, že přicházím v míru. Nevypadá to, že by mé poselství přijali.

Černá, na kost vyhublá fena s dlouhýma nohama na mě vycení zuby a zavrčí, až se jí krátká srst zježí. Jedním skokem se ocitne přímo přede mnou, aby hájila své jídlo. Hned je mi jasné, že ona tu malou smečku vede.

Přikrčím se ještě víc, skoro dřu břichem o zem. Vyděšeně začnu couvat. Na znamení, že nepředstavuju žádné nebezpečí, zaštěkám a zakňučím. Nakonec se celou vahou opřu o břicho.

Nikdy jsem v takové situaci nebyl, ale intuice mi napovídá, že do očí bych se té rozzlobené dámě dívat neměl. Zametám ocasem zem, aby ve mně neviděli žádnou hrozbu. Já netoužím po soustu odpadků, jen se chci vyhnout rvačce se třemi neznámými. Pořád ještě doufám, že povečeřím doma!

Ti tři jsou špinaví, zapáchají prašivinou i nebezpečím. Jsou to první toulaví psi, které jsem kdy poznal, ale chápu, že toho nepřátelského přijetí se mi dostalo jen proto, aby si vytyčili své území.

Náhlé zachvění pod kůží mi napoví, že se něco chystá. Nelíbí se mi to. Přestanu vrtět ocasem a poprvé si prohlédnu celou smečku.

Její zbytek tvoří obří argentinská doga, která byla kdysi bílá. Má rudé oči. Trio doplňuje středně velká dlouhosrstá fenka hnědé, bílé a černé barvy, kříženec německého ovčáka s čímsi.

Oba celí zuřiví přiskočí ke své velitelce, vrčí a odhalují tesáky. Hlasitě mě vyzývají k boji, ale nepohnou se přitom z místa, ta chvíle se mi zdá nekonečná.

Ještě víc ucouvnu, břicho vleču po zemi, stehna ztuhlá. Varování, které cítím pod kůží, se změní v zimnici, která mnou zachvívá od hlavy až k patě. Vím, že svoji hostinu ze zbytků budou hájit za cenu života.

Jak se pokouším odtamtud uniknout, přistoupím na jejich hru a taky jim ukážu tesáky, silné a zdravé. Chlupy na hřbetě se mi přitom zježí zrovna jako jim.

Nikdy předtím se mi to nestalo!

Vnímám, jak to kolem mě potemnělo. Vidím jen psy, kteří mě obklíčili a co nevidět zaútočí.

Hrom dá znamení k útoku: všichni tři se na mě vrhnou.

První kousnutí do levé nohy je tak bolestivé, že se ve mně vzedme vlna zuřivosti. V odvetu rozdávám kousance, kam jen můžu: uši, packy, záda, čenichy… Jenže to je na uzdě neudrží. Jsem pes domácí a nejsem zběhlý ve rvačkách, takže mé tesáky většinou klapají do prázdna.

Déšť, který teď zesílil, mi pomůže vyhnout se pár kousancům, ale souboj tři na jednoho se nedá vyhrát. Se skučením se svalím na břicho, ale oni se mnou nebudou mít slitování.

Smečka začne kroužit kolem mě jako vlci, když stahují smyčku kolem oběti.

Zničehonic udeří do země kousek od kontejnerů blesk. Následuje ohlušující zahřmění.

Tři toulaví psi se vyděsí, čehož využiju, vrhnu se na vůdkyni smečky a uštědřím jí bleskový kousanec do krku. Využiju jejího překvapení a rozběhnu se parkem jako o život.

Než se vzchopí, aby mě mohli pronásledovat, už jsem od převráceného kontejneru daleko. Rozhodnou se vrátit k odpadkům. Zachránil jsem si život. Oni zase vyhráli bitvu o hostinu, na níž byly prostřené zbytky párků, tacos, hamburgerů a dalších delikates, které lidé vyhodili po své slavnosti.

4

Ingrid s Timem se chystají na dlouhou noční pátrací akci. Sejdou se u okna do sklepa vyzbrojeni svítilnami a sportovní obuví, protože netuší, jak dlouhý pochod je čeká.

Ona si posvítí na trávník ve snaze najít nějakou stopu po uprchlém Roshim. Najednou zastaví světlo na konkrétním místě.

„Podívej, Timmy," pronese chraplavě, „támhle na trávě je trocha krve, asi si ublížil, jak se soukal ven."

Poklekne, zaplavena stále silnější úzkostí, a volnou rukou se dotkne země.

„Možná," odsekne nakvašeně Tim.

Pátrat tak pozdě po psovi své sestry je to poslední, co by chtěl dělat, ale udělat to musí. *Bože, zatracený čokl,* pomyslí si. Donutí se ale ke strojenému úsměvu, natáhne k Ingrid ruku, aby jí pomohl na nohy, a řekne:

„Rozhlédněme se kolem. Nemůže být daleko…"

„Roshi! Roshi? Kde jsi?“ volá Ingrid do noci. Ale odpoví jí jen cikády.

Několikrát obejdou zahradu a volají jeho jméno do všech stran. Ingrid se celá zoufalá opře o kapotu auta, podívá se na Tima a zalituje:

„Neměla jsem ho nechávat samotného. Neznal to tady a vydal se mě hledat…“

Hlas se jí zlomí a bratr ji obejme kolem ramen. Nechce se rozplakat, ale utečou jí dvě velké, horké slzy.

„Najdeme ho, neboj…“ uklidňuje ji Tim.

Ticho, které po jejich slovech nastane a jež neznatelně narušuje pouze zvuk jejich dechu, náhle přehluší déšť.

Ingrid neudělá nic, aby se před provazci deště schovala, neoblomně pokračuje v pátrání. Pročesává les přes liják a pak se zadívá na silnici, která vede do centra kolem parku, odkud se právě vrátili. Celá rozechvělá zimou řekne:

„Jsem si jistá, že mě Roshi chtěl najít a rozběhl se za námi do parku. Nastupme do auta.“

„Nebylo by lepší si dneska odpočinout a pokračovat hned brzo ráno?“

Ingrid nahněvaně protestuje, ale nakonec se nechá přemluvit. Najít jejího psa potmě a v takové průtrži by byla předem ztracená mise. Dobře ví, že Roshi nemá rád, když je mokrý, a určitě si našel nějaký úkryt.

Vzdechne si a obejme se rukama, takže skryje rozsvícenou baterku v náručí. Bratr ji ochranitelsky vezme kolem ramen a odvede ji domů, když vtom ulici osvítí blesk. Hrom si dává načas.

Bouřka se vzdaluje.

Vyčerpaná a promočená netouží Ingrid po ničem jiném než se schoulit pod peřinu a zmenšit se tak, že bude skoro neviditelná. Nechce, nesmí myslet na to, že po Gerardovi možná přijde i o Roshiho.

5

Když se celý udýchaný zastavím, jsem na druhé straně parku. Jsem sice mimo nebezpečí, ale pořád ztracený. Nic tady nepoznávám a není to jen tím, že je tma. Já vidím v podstatě i nosem, jenže tady je všechno nové.

Kulhám na dvě nohy a každou chvíli se musím posadit, i když nesnáším rozblácenou zem. Bolest je s každým krokem větší. Když si rány po kousancích, z nichž mi nepřestává téct krev, olížu, uleví se mi.

Potřeboval bych si odpočinout, ale taky se potřebuju vrátit k Ingrid. Proto se z posledních sil snažím jít dál.

Mám hroznou žízeň. Otevřu v dešti tlamu, ale to nestačí. Voda se mi dovnitř skoro nedostane.

Najednou si vzpomenu, že když jsem utíkal před smečkou, přeběhl jsem kamenný mostek vedoucí přes jezírko.

Musím vynaložit velké úsilí, abych mohl pokračovat. Vidím všechno rozmazaně. I když mám čenich

poškrábaný od drápů, cítím pach hlíny, kterou odhrnuji nohama.

Naštěstí to není daleko. Ztěžka přejdu kamenný most a zajdu až na břeh jezírka, odkud vytéká jakýsi potok. Krásně zurčí, dokonce i v tom lijáku.

Sehnu se, uši i čenich nastražené, kdyby hrozilo nějaké nebezpečí, a konečně se napiju. I to je bolestivé. Piju pomalu, jak jen zmůžu.

Když uhasím žízeň, všimnu si, že pod mostkem je tráva suchá. Očichám své nové lůžko. Lepší v dané situaci neseženu.

Na tom místě chráněném před deštěm se stočím do klubíčka a zanedlouho usnu.

Je stále noc, když mě probudí neznámý hluk. Déšť ustal, ale všechno je ještě vlhké. Bolavé tělo mám celé prochladlé. Vstanu a roztřeseně vylezu z úkrytu. Mám hrozný hlad.

Jak se snažím vytřást si z kožichu vodu, ztratím rovnováhu a svalím se na zem. Pokouším se ulevit si od bolesti tím, že si olizuju velikou ránu, kterou mám na vnitřní straně levé nohy, kousek od břicha.

Rozhodnu se jít po proudu toho potoka. Třeba mě dovede na nějaké známé místo, daleko od těch toulavých psů.

Docela se mi daří postupovat, kličkuju mezi kameny i keři a prohlížím si přitom žáby a rybky, které v potoce žijí. Břicho mi hlásí, že čas večeře už dávno uplynul, jenže já mám co dělat, abych se udržel na nohou.

Náhle se ocitnu na místě, kde se proud ztrácí pod zídkou vysokou jako já, osazenou plotem z tepaného železa.

